

שחל (מימין) תבע ועדת-חקירה. זה עלה לו ביקר — ובבריאות. התקפתו של רוני מילוא (למטה) גרמה לכך שנלקח בשבת לבדיקות. לפני כן דיבר עם דפנה ברק ושפך את ליבו

תוויות של מעצבים מפורסמים הצליחו לפגוע בו בקלייקלות. ביום השלישי אחרי-הצהריים, יום אחרי הפירסום שקצרו משה שחל ורוני מילוא בטלוויזיה ויום שבו סוקרה המיני-פרשה בהבלטה בעיתונות, הס' תגרתי עם שחל בחררו שכמישכך הכנסת. במיון הח"כים כחשו אותה שעה הכל בהנאה בהתפתחות החדשה, ודנו בה על כל פרטיה העסיסיים. למטה, בחררו, ישב שחל, הפעם בלי חצייהחיוך התמיד. הוא לא ניסה להסתיר כלל את העובדה שפגעו בו. הוא הודה: "לא הייתי צריך להגיב (על חייו המישפחתיים של מילוא) כפי שהגבתי. פשוט, בשעת-רתיחה..." על שפע ההערות שקיבל מחבריו. על האופן בו היה צריך להגיב — שתיקה מוחלטת. פרט ל"איך תגובה" מנומס,

מתחילת השבוע"כ

אני מרגיש מאוד לא טוב שחל, ביום השבת. "בבוקר הייתי ב" בדיקות. ואני עדיין מחכה לתוצאות של בדיקות-דם. אחרי-הצהריים אני שוב בבדיקות..." את זאת סיפר לי שחל אחרי שיחה ממושכת וקשה ביום השישי בלילה, על המצב שהוא נקלע אליו. בעקבות עמדתו הנחושה בפרשת-השב"כ.

עמדה זו הפכה אותו למטרה מבוקשת ביותר לניגוחים וקינטורים בקרב הליכוד: מהערות לעגניות כגון זו של סגן שר-הביטחון מיכאל רקל — "שחל בחיים לא יתפטר" — דרך תביעתו הרעשנית של יושב-ראש הקואליציה, חיים קופמן, שיש לחקור את שחל במיטרה בקשר למעורבותו, כביכול, בזיהום-האוויר בחיפה ועד לגולת-ההכתרת של השבוע שעבר —

או, "זה לא לכבודי להגיב על כך" — הגיב. היה קצת מזורז לחזות בשחל — המוציא והמביא בשעת משברים, המייצג הלאומי — יושב על תקן של מתייעץ. מכיוון שהתקן היה חדש עברו, לא השכיל לקבל כמה עצות טובות שניתנו לו, כיצד לצאת מהפרשה כשהוא על הגובה, ולא כשהוא על הפנים.

"הוא ירק דם!"

חל שיחזר בכאב כיצד סייע ב" שעתו ליריבו הפוליטי, מודעי, כשיהודה חשאי מסיעת המערך ניסה לפגוע בו. הוא תיאר כיצד היה אז שימעון פרס בחו"ל, והוא, כיושב-ראש סיעת המערך, נצרך לטפל בכך. תחת לנקוט עמדה לטובתו של חשאי, חבר מיפלגתו, הוא החליט שאם אין בידו חשאי הוכחות מוצקות להאשמתו — אל לו לפגוע, בשום פנים, במודעי האיש ובמישפחתו.

שחל תיאר כיצד ניסה להוציא מחשאי את הוות מקור-מידע המיסתורי שלו, כיצד, "צילצלתי ב-5 אחרי-הצהריים למודעי והרגעתי אותו", איך הודיע לחשאי שאם לא יחשוף את המקור שלו — הוא לא מוכן בכלל להתייחס למידע המופקק

פנייתו של סגן שר-החוץ רוני מילוא למבקר-המדינה, יצחק טוניק, שיברוק חשדות על זיופים ועבירות-שוחד, כביכול, שביצע שחל בעבר. מילוא הסתמך בעיקר על קטעים שפורסמו לפני 17 שנים בהעולם-הזא.

תוכן תלונתו המפורטת של מילוא תפס כותרות בתקשורת עוד ביום השני, ממש במקביל למועד שבו הגיעה התלונה לשולחן המבקר. עובדה זו הכעיסה ביותר את טוניק, אך הכעיסה עוד יותר את שחל וגרמה לו לאובדן שליטה.

שחל, הנחשב כממולה, מתחכם, מניפולטור-מיקצוען, נפגע מתחת לתגורה והחזיר למילוא מכה מתחת לחגורה, תרתי-משמע. הוא האשים את מילוא בכך שהפקיר את אשתו אלי-שבט וילדיו, למען נשים אחרות. זו היתה טעות, שעליה ספג ביקורת אפילו ממקורביו ומאנשי-מיפלגתו.

מאז היום השני בלילה, שבו נכווה ברותחין, התעטף שחל בשתיקה רועמת ונותר פגוע ביותר. אותו שחל, שנחשב כ"ממור" העשוי ללא-יחת, היה פוליטי מרושף-שפת-דיטב, שהתמרפקה כל הדרך מלמטה אל-על, אותו שחל המתהלך כשחצי חיוך ממורי שפוך תמיד על פניו, והמקיף את עצמו בסממני-הצלחה כמו מכוניות ראורי תניות, חליפות יקרות תוצרת-חוץ עם

מיליקובסקי נגד פיאטל

סגן שר-החוץ רוני מילוא הגיש את התלונה, המסתמכת על פירסומים של העולם הזה מהעבר הרחוק, נגד שחל. אחרי שקרא מאמר, פרי-עטו של שחל, בעיתון דבר, שם המאמר היה: "חשבון הרגע מול חשבון הדור", ובו הסביר שחל — מהמובילים במאבק בעד הקמתה של ועדת-חקירה בפרשת השב"כ — כי מי שמתנגדים לכך עושים את חשבון-הרגע, ולא את חשבון-הדור. הדברים האלה, שבאו אחרי מיתקפותיו של שחל על ממלא-מקום ראש-הממשלה יצחק שמיר, הקפיצו את מילוא שהחליט, בעיקבות ה" מאמר, ללכת 17 שנים אחורה ולעשות את חשבון-הדור. כך נזכר במירסום שהיה באוקטובר 1969 ב" העולם הזה, אודות חשדות לזיופים שביצע, כב" יכול, משה שחל בצעירותו. כאשר שמו היה עדיין מוריץ פיאטל, כדי ללמוד באוניברסיטה. מילוא החליט לקנטר בחזרה, ובכך מעטים מתחריו. בעת שהוא שקד על הכנת תיק-התלונה למבקר-המדינה, נכחו אצלו שני כתבים מדיניים: רמאל מן ממעריב ורוני שקד מידעיות אחרונות, וכך הגיעה התלונה בו זמנית לאמצעי-התיקשורת ולמישרדי מבקר-המדינה. מילוא לא עשה מאמצים מיוחדים למנוע מהעיתונאים, שהיו אצלו, מלעייין בחומר. מכיוון שהתגובה היחידה, לדעתו, על פירסום מאמרו של

שחל, היתה פירסום נגדי. מילוא — שמו המקורי מיליקובסקי, ומישפחתו היתה בעלת חנות לגלידה בתל-אביב — אינו מסתיר כלל את כוונתו לקנטר ולפגוע בשחל, כשם שזה פגע במאבקו בפרשת השב"כ במנהיגו שמיר. מילוא: "אדם הפוגע לא יכול להרשות לעצמו את הלוקוס להיות פגיע". חבטת-הנגד המפתיעה שספג ממיו של שחל — אודות יחסיו עם אלישבע, אשתו, וילדיו — אולי פגעה בתדמיתו המלוטשת-מתוחכמת של שחל, אך הביכה מאוד גם את מישפחת מילוא. ביום השבת בערב בילה מילוא עם אשתו וילדיו בקונצרט. העוברים והשבים פנו אליו בתדהמה: "מה, אתה עם אשתך והילדים? באמת!" כמו בכל גילוי של יריבות פוליטית, הוצף גם מילוא בטלפונים אנונימיים יותר או פחות, שבהם סופרה לו רכילות שהוצמדה ליריבו שחל. הדימיון האנושי במצבים כאלה ויצר-הבחישה מסתבר, הם חסרי-גבול או בושה. בינתיים התדעם מבקר-המדינה על פירסום תלונתו של מילוא וסירב לטפל בה. הרשות המתאימה לטיפול בתלונה, נאמר למילוא, הוא היועץ המישפטי לממשלה. מילוא כבר פגע במטרתו וגם נפגע. מאוד חשוב לו להדגיש שהמצב המישפחתי שלו משביע-רצון. את התלונה ליועץ המישפטי לממשלה הוא כבר לא יעביט.